

Deoni Boobor

Un viure artificial, no es l'a immortalitat.

Ens balla pel cap que femp, parat, aquí o en altre lloch, habiem escrit uns pètit comentari referent a les fulles dels plànta nos veines dels arcs voltaics, la verdor de les quals en aqueixes dies i en el punt que estem del nostre hivern, no deixa de cridar l'atencio. Un amic nostre molt observador y estudiós, home de laboratori i d'ardues recerques biològiques ens demana que parlem d'aqueix fenomen referent-se que la nostra subtilesa — es bravament ofalagador el nostre amic — sabrà trobar-li una filosofia.

El concip millor que nosaltres, les explicacions científiques que justifiquen, bé o malament, l'acció de la llum eléctrica sobre la creixença, desenvolupament i coloració de les plantes.

Allí Estats Units, on atinen en tot i saben aprofitar-ho tot, ja anys que han construït horts electrics en les raïses dels quals en lloc de pasari sucs de femer i de bassa com en els nostres, hi passen uns filferros que pesigollegen les arrels i que produïxen dia i nit una llum assonadora de resultats meravelliosos.

Alli tracten les cols, els broquils, els caris, els espàrrecs y les escarrafes com aquí tractem els fulits, uniplexis y atàxics. Nosaltres, naturalment, no en pas vist les tals instal·lacions agricòles a base de galvanisme, però hem vist algunes clíniques d'aquí a base d'agricultors nortamericà y pel fracàs d'aquestes estem en el deure d'afirmar l'epit de les altres.

Pel que toca a les fulles que en les pàmblers y en el Passeig de Gracia segueixen resistint el fred y les ventades gracies a la proximitat abzarosa d'un focus de llum, mentre les altres s'assequen, es torren i es coragoten com neurles en el forn nosaltres sustentem un criteri particular. — Les fulles citrades han sigut objecte de nostra infinita commiseracio moltes vegades. Estem segurs d'haver posat en llavis d'una d'elles tota la ferrille amargura de veïper, creixer, morir i caure, sota la vigiància d'un facultatiu jardiner d'un escombriaire y d'un especialista que les agafa pel nas amb unes pinces ficant-les —

dintre el rebell municipal.

L'incommensurable i planijvota "Traducció parafràsica del llibre de Job" deguda al estímagotable i altíssima paciència del nostre directe amic En Francesc Suijols, podria haver-la recitada la nostra fulba sense mancar als principis de sinceritat que inuoca tot hom en exposar sos greujes. Job no neumatics, els rubens d'espant, les escombres infectes, les llantes afegegadores dels vetriches pesants, ni aqueixa pluja llorda dels acotavrats que son fots els que transiten, am rares excepcions, dintre la urb higienica, estació d'hivern.

Les que encara verdegien, degut a la providencia i influencia ja esmentada, gaudixen d'una vida artificial ben poc engrasadora. - Son fantarmas de fulles i els pardals preferixen les branques seques perquè no els disturba el baix pre-fencios d'immortalitat de la petita agrupació sobrevivida.

El respaldor les enlluerna en val. Elles cauán a la faiso de ses companyes, amb la recansa de veure les gemes inflades d'una generació novella.

Molts homes s'imaginen que passaran a la posteritat perquè reben l'acció artificial d'un focus pròxim. - Com no sigui representar aquesta imatge de superbia, jo no sé que hi fan aquestes fulles maquillades dalt de l'arbre ciutadà enervat i anemic.

Prudenci Bertrana